

אחרי שעבר אימונים בארץ, בדרכו חזרה למצרים, נאמר לנתנון בפאריס כי עומד לבוא שליח מירושלם, כדי לפקד עם התחלת הפעולה. לאחר מכן נאמר לו במכתב, בצופן, ש"רוברט" יגיע לביקור אצלו ב-18 ביוני.

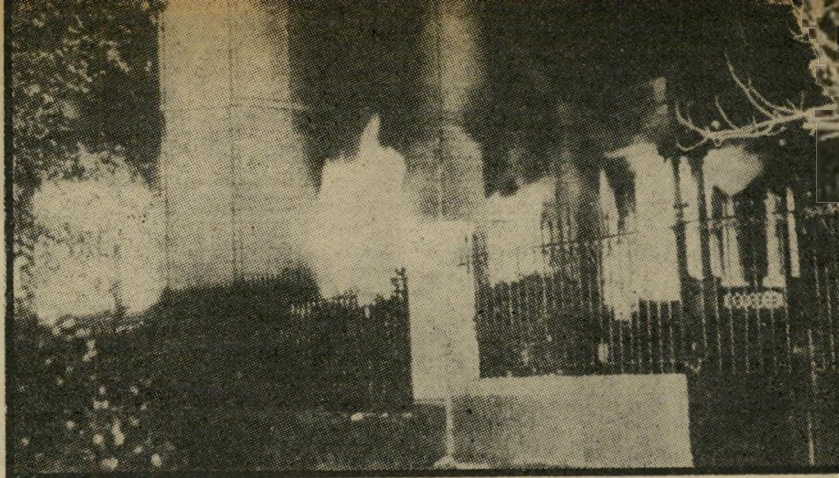
מספר נתנון, באמצעות אביעזר גולן: השליח לא הגיע ב-18 בחודש אך ימים מספר לאחר מכן — פיליפ ישב בחדר האירוח שבקומת הקרקע, והשתעשע עם שני פלכו המגודלים, אמו היתה בחדרה שבקומה העליונה, ומלבד שניהם לא היה איש בבית — צילצל הפעמון כדלת הכניסה. פיליפ פתח ולפניו ניצב גבר גבוה, בלונדי, לבוש כהידור. ללא אקדמות אמר: "אני רוברט!"

"ויכניו לך מזה ימים", השיב פיליפ, משקט את הכלבים הגועשים. כשהתיישב בסלון, ירדה האם לראות מי הבא. פיליפ הזיג את "רוברט" לפניו כריד ותיק, והיא להצה את ידו אמרה מיספר מילות נימוס מקובלות ויצאה.

...הוא (רוברט) הביע את רצונו לפגוש את ויקטור (לוי) ואמר שיחכה לו למחרת, לפני קולנוע "ריאלטו"...

כשקם ללכת, קם אף פיליפ, ללוותו. אך רוברט אמר: "אל תטרח, אצא לבדי." דימוי לשמוע כדברים יותר מאשר התבטאות של נימוס גרידא. הוא לא רצה שאלוהו אליו. אף על פי כן, או אולי משום כך, חפזתי אל החלון. ראיתי נכנס אל מכונית שהמתינה בחוץ, מכונית פלמי מוט, פתוחה, ירוקה, עם לוחות רישוי של רכב דיפלומטים. שני ילדים היו ממתניבים במכונית.

"ההוש הבלשני" של פיליפ נייעור. כש"נפגש אותו יום עם ויקטור, כדי לפגוש לו על האורח ולזמנו לפגשה למחרת, ניסה אף לרמוז על הצדדים מעוררי ההתחיה אשר בהופעתו של רוברט — האיחור ב"בואו, המכונית, אתיות C. D. על לוחות הרישוי שלה, שני הילדים — כל הרב"

ללוחית דיפס לומטית למכונית הירוקה המפורסמת — מכונית שעמדה למלא תפקיד מרכזי מאד בפרשה. סתירות קטנות, לכאורה — אך הם נמי שכוח לכל אורך שני התיאורים, וברור לגמרי כי לפחות אחד משני הצדדים משקר בפה מלא. מי?

לחיצת יד לואצר

ה קורא את ספרו של אברי אינו יכול להימנע מתמיהות המתעוררת כימעט בכל אחד מ-367 עמודיו — תמיהות המצטרפות בסופו של דבר לתמיהה מוגזמת לית. למעשה אין אף צורך להשוות את שני התיאורים, ולפענח את הסתירות ביניהם. תיאורו של אברי עצמו, לבדו, די בו כדי להטיל עליו צל כבד. התיאור פשוט אינו אמין.

אחרי שגמאל עבדאלנאצר הדיח את מוחמד נגיב, המנהיג הראשון של המישטר המהפכני, עולה ברעת "פאול פראנק" לרי כוש את לב השליט החדש. איך? פשוט מאד: הוא כותב לו מכתביעידוד, ומת' עקש למסרו לידו אישית. ואכן, ראה זה פלא: בהגיעו לארמון, מכניסים אנשי הביטחון המצריים את התייר הגרמני בלי בעיות לחדרו של עבדאלנאצר עצמו, שבו נמצאו באותה שעה רבים מראשי המישטר. אברי מגיש את המכתב לעבדאלנאצר. זה לוחץ את ידו, אומר לו כמה מילים המימות...

ביכלל, אברי נפגש עם כל המיומי ב"מצריים. הוא מבקר אצל מוחמד נגיב. הוא מחליף מחמאות עם המופתי הירושלמי הגולה, האג' אמין אל-חסייני. הוא מתיידד עם כל הגרמנים במצריים, החל בשגריר וכלה בקצינים ובמדענים, שעזרו באותה תקופה למכונית המילחמה המצרית (עד

תצלום מחשיד

תצלום זה של השריפה בסיפוריה האמריקאית בקאהיר, שהופיע לראשונה בשבועון החדשות הגרמני דר שפיגל, צולם בעת קעשה. התצלום מחזק את חשדותיהם של נדונריקאהיר שאברי מסר על הפיגוע מראש, שהרי אחרת איך הספיק משהו לצלם? מאחר ששאר החומר באותה כתבה של השבועון הגרמני טופק בלי 999 על ידי אברי, סביר להניח כי גם צילום זה בא ממנו.

א פשר ההתחיה בסיפור נוסח רא"שומון — תיאור הפגישה הראשונה של אברי זיינוורג' עם איש הרשת ה"יהודית של אמ"ן במצריים, פיליפ יעקובי סון. לפי גירסתו של אברי בספרו, הוא הגיע למצריים ב-29 ביוני 1954, בדרך הים מ"איטליה לאלכסנדריה, יחד עם מכוניתו. מפקד חיליהם המצרי ידע על בואו ודאג בכבודו ובעצמו להעביר את אברי, את המכונית ואת הפציה, ביניהם אבינוריגול שונים, דרך המס, בלי ביקורת. היה זה ביקורו השלישי במצריים תוך כמה חוד"

בשמלת-הכלולות; מאיר מייחוס (אחיו של משה מארוזק שהוצא להורג); גולדה מאיר שניצלה את המעמד לפירסומת אישית; אחיו של שמואל עזר (שהוצא גם הוא להורג); ויקטור לוי. הנדונים טענו לאחר מכן שהווארו בכונה בכלא המצרי, אחרי מיבעדי סיני של שנת 1956, מפני שמשוה דיין חשש שיפתחו את הפה אם יבואו ארצה.

ריב שרימוזו על כך שרוברט מצוי במצ"ר ריב מזה ימים... בקווים הכלליים תואמים שני התיאורים. אך דווקא הסתירות הן המאלפות. כאן פותחת האם, כאן פיליפ עצמו, כאן היה צריך לבוא במשתיע, כאן היו צריכים להמתין לו. כאן מתינה המכונית בתחנת-דלק "סמוכה", כאן לפני הבית. האם זהו רק פער של זיכרון, שמקורו באורך הזמן שחלף בינתיים — 22 שנים? קריאה מדוקדקת מלמדת שאין זה כך. הפעד הוא מכוון. התיאור של אברי בא להראות שאנשי הרשת היו רשלניים, חסרי-הזהירות, כך שנפילת הרשת היתה טיבעית. הוא גם בא להוכיח כי ניגש אל נתנון עוד ביום הגיעו לאלכסנדריה, ומסבר כיצד קרה שלמרות זאת כבר חססיק לנסוע במכוניתו הפרטית ולאסוף את שני הילדים שנסעו עימו. התיאור של נתנון בא להחשיד את אברי בכך שהיה מלכתחילה סוכן כפול, שפעל בשליחות מצרית. הוא רומז שאברי שהה במצריים באותו ביקור כבר כמה ימים לפני שהגיע לנתנון — ימים שבהם קיים מן הסתם, מגע עם המודיעין המצרי.

גיבורי העלילה

כמה מנדוני קאהיר, כפי שצולמו בנובמבר 1973 בארץ, בעת תחנתה של מרסל נינו, כשפורסם לראשונה שהם הגיעו לארץ בעיקבות חילופי-שבויים אחרי מלחמת ששת-הימים. בתמונה, מימין: פיליפ נתנון, איש-הרשת שפגש את אברי לראשונה; רוברט דאסה; מרסל נינו

שים, כ"פאול פראנק", איש-עסקים גרמני. מייד עם רדתו מן האוניה ביקר אברי אצל ידידו תיאור, קצין גרמני ששימש כיועץ לחיליהם המצרי, ואז — חציתי את הרובע האירופי של אלכסנדריה כרכים עקלקלות, ונעצתי בתחנת-דלק סמיכה ליעד. השארתי את כניו של ה"ואותם לקחתי איתי לשם ניסוי) במכונית, וחוריתי להם לסקוח עליה ע"י שעה שירחצוה ויערכו בה סיכה. אני ענמי נגישי להפש את ביתו של פיליפ "הגרני" נתנון, תוך שאני נושא עימי חצבת-צילום — פריט שקשה להציפו. אישה קטישה וכיכדת-ינוף השיבה לי נקישתי על הדלת.

מי השקר?

א ותה... פגישה עצמה נראית אחרת בתיאורו של פיליפ נתנון עצמו. * מרדכי בן-צור, איש שגייס את אברי לאמ"ן, שנודע בפרשה בשם "קצין" המילואים.

* דודנו של האלד מוחייאלידי, מ' ראשי תנועת השלום המצרית, שנימנה גם הוא עם הקצינים שחוללו את המהפכה.